

גבעתו

גבעת חיים מאוחד

המציון על גבעת חיים

נכון פנימי ס'1/6 חש"ו י"ד בכסלו 15 באבון 2005

אנו משתתפים בצער עם
 ישראל זילברמן
 במות אחיו דוד
 תנחומים למשפחה

ועד ההנהלה

ישיבה מס' 6 20 בנובמבר 2005

נוכחים מירהלה דיוויס, אלדד מגל, שאול אתר,
 יהודה גלר, נעמי יבין, אסנת וולף, איתן קרסנטי,
 אהוד טל, ורד גנור
 חסר ראובן ליכטנר
 יו"ר הישיבה איתן קרסנטי

הוחלט:

- א. לאשר ברמה העקרונית יוזמות אישיות.
 - ב. כפוף לאישור מוקדם של ועד ההנהלה בתחום הקהילה וההנהלה הכלכלית בתחום המשקי.
 - ג. כפוף לחוזה/הסכם מפורט ומוקפד ובכללו ביטוח! לאשר יוזמה של אבי רו להקמת משתלה עסקית באזור החממה לשעבר - באחריות אלון ויהודה.
 - ה. לאשר יוזמה של מיכל דהן (בן עמי) וליה צרפתי (דטנר) להקמת סטודיו לעיצוב וביגוד.
- הערה: מחייב הקצאת מיקום מתאים.
 באחריות אלון, יהודה ועירית פטרוקובסקי

4. השלמות

הועלתה פנייה של קבוצת חברים לדיון בנושא הפנסייה בפורום משותף של ההנהלה הכלכלית וועד האגודה.
 אחריות לביצוע: איתן קרסנטי, אהוד טל ויהודה גלר.

1. אישור פרוטוקול ישיבה מס' 5
הוחלט: לאשר את הפרוטוקול, בתוספת ההערות הבאות:
 א. להבהיר לפני החלטה את נושא מכירת החלב לטרה במקום לתנובה.
 ב. חניות - לדווח מצב הכשרת מגרשים והפעלת תקנון אכיפה וקנסות.
 ג. ייעוד כספי רומניה - התקבל כל הסכום מהעסקה. הייעוד יידון במסגרת תוכנית התקציב לשנת 2006.

2. צוותי פעולה

הוחלט:

- א. ריכוז מש"א - אין תשובות למכרז. הועלה שמה של ענת פרידמן.
 - ב. ועדת ביקורת - אין תשובות למכרז. הועלה שמה של רחל ביתן.
 - ג. צוות פנסייה - דיון מתמשך וחילוקי דעות. בשלב זה אין מועמד לריכוז.
 - ד. צוות צמיחה דמוגרפית - אין מועמדת לריכוז. הועלו שמות של מועמדים חברים בצוות.
3. יוזמות אישיות של חברים ושל תושבים.

רשם יהודה גלר מנהל קהילה

משולחנו של יהודה

ביקורת בקיבוץ

בגבעתון האחרון הגיב ארנון בירן על דבריי בנושא הביקורת בקיבוץ, שנכתבו בקצרה במסגרת תגובתי ל"מכתב הביקורת" שפורסם בשם של מספר חברים באותו עלון. ראשית, תודתי לארנון על ההסכמה לצורך החיוני בקיומה ופעילותה של ועדת ביקורת פנים מקומית בקיבוץ כתנאי הכרחי לביקורת כהלכתה.

אוסף להסכמה זו את הערכתי לפעילותה של הוועדה שפעלה בראשותו של ארנון ואת הקושי הרב הקיים באיתור חברים שיאותו להעמיד עצמם לבחירה לצורך חידוש פעילותה. מהסכמה זו ואילך בחר ארנון בהתייחסות פולמוסית, אישית לעיתים, שעיקרה הרצון ללמדנו מהי מהות הביקורת בקיבוץ ולהצביע על סתירה לכאורה שנשמעה מדבריי. יש מקום להבהיר מספר סוגיות עקרוניות שעלו במאמרו, ולכך אני מבקש להתייחס בקצרה:

א. הפרדה עקרונית ומעשית בין הגופים המבצעים ומנהלים בקיבוץ לבין ועדת ביקורת. ועדת הביקורת איננה שותפה לקבלת ההחלטות הביצועיות ולניהול השוטף של הקיבוץ – ובהשלכה, של כל מוסד ומערכת מבוקרים. ברמה העקרונית מובאת ההפרדה לידי ביטוי הן בתקנון הקיבוץ והן בתקנון הוועדה - ראו סעיפים 1 – 4 להלן: "הביקורת תבדוק בין היתר את:

- תהליכי קבלת ההחלטות וקביעת המדיניות.
- ביצוע החלטות וקביעת המדיניות תוך שמירה על החוק, נוהל תקין, יעילות, טוהר מידות ושוויון בפני הכל.
- השמירה והניהול של נכסי הקיבוץ והתחייבויותיו.
- אמינות הדיווח והרישום".

עד כאן ציטוט ממאמרו של ארנון. אגב, לתשומת לב הסתירה מעקרון ההפרדה בפסקה השלישית "השמירה והניהול של נכסי הקיבוץ" הינה מופרכת לחלוטין.

עניינית – חברי הוועדה בהגדרה תקנונית אינם ממלאי תפקידים ואינם חברים בהנהלות הביצועיות של הקיבוץ וכאמור, גם של גופים מבוקרים אחרים.

ב. בגבעת חיים כיום מתבססת המערכת הניהולית-ביצועית על שלושה ממלאי תפקידים מרכזיים, שתי הנהלות פעילות וגופי משנה: צוותי פעולה וועדות, מרכזי ענפים ופעילויות, וכולם אמורים להיות מבוקרים בסמכותה של ועדת הביקורת. כל הגופים לעיל וחברי הקיבוץ בכלל הם הקיבוץ, וכולם ניתנים לביקורת, בין שאלה ענפים, מוסדות, הנהלות וכל פעילות המתנהלת בקיבוץ. הפניית הביקורת שיעדה המרכזי הינו "שני ממלאי התפקידים הבכירים" כלשונו של ארנון, שגויה לשיפוטי, ואינה עומדת במבחן התקנון והפעילות המתחייבת ממנו, ואף לא בסקירת הפעילות בנושאי הביקורת של ועדת הביקורת בעבר. ועוד, היו בעבר וככל הצפוי יהיו גם בעתיד חיכוכים בין ועדת הביקורת לממלאי התפקידים, שלעיתים נבעו מתפיסות שונות, ענייניות או אישיות, שבין המבוקר למבקר, ולעיתים מאי-ההפרדה של הסמכויות וגלישת הביקורת לתחומי הניהול והביצוע. כמו-כן צריך להכיר בקיומו של מתח מהותי בפעילות של ועדת הביקורת אך תהיה זו שגיאה להתמקד במתח במקום להפשירו.

ואחרון אם נשמע מדברי בעבר כי ממלאי התפקידים פטורים מביקורת אין לי אלא להודות לארנון על האפשרות שניתנה לי להבהיר ולהתיר את הסתירה לכאורה בדברי.

ג. **אודה**, לא תמיד עמדתי בפני היצר הפולמוסי שעניינו פעמים רבות עיסוק ופרשנות של מילים במקום דיון במהות והבהרתה, מבחינתי המהות הינה הקמה של ועדת ביקורת וחידוש פעילותה.

שבת שלום
יהודה גלר

דגל לרבים

60 שנה למצור על גבעת חיים

גבעת חיים עמדה במוקד המאבק לפריצת הסגר העלייה, והשתתפה יחד עם יישובים אחרים בהורדת מעפילים בליל חושך וים סוער בחוף כפר ויתקין, ופיזורם ביישובים.

השלטונות הבריטים חשדו, ובצדק שהמוקד למערכה הזאת נמצא בגבעת חיים.

בבוקר 25 בנובמבר 1945 הם ניסו, באמצעות קבוצת שוטרים לפרוץ לקיבוץ מצד דרום, כביכול כדי לחפש את העולים. הם נהדפו בכוח, ובאותו אירוע נהרג חברנו יוסף רוזנברג ונפצעה סימה ליברמן. לאחר שהם לא הצליחו בפריצה הזאת הם הביאו כוח של צנחנים, בסיוע טנקים והטילו מצור על גבעת חיים.

החברים, ובייחוד החברות עמדו כחומה בצורה, בעמידה ובהתנגדות פסיבית נגד הפגיונות המכודנים של הצנחנים הבריטים.

המוני אנשים, מחדרה, נתניה והאזור זרמו לגבעת חיים, לסייע לנצורים, ובאותו מעמד נורו ונפצעו שמונה חברים וחברות בדרך מעין החורש לגבעת חיים – במקום שעומד הגלעד לזכרם.

הגייסות פרצו פנימה ואסרו עשרות חברים וחברות, ושלחו אותם למחנות הסגר.

פעולת המחאה ועוז הרוח שגילו חברי גבעת חיים נישאו ברבים בארץ ובתפוצות, הופצו אפילו בתקשורת הבינלאומית ותהילתם הגיעה לפרלמנט הבריטי.

ראוי שהסיפור הזה יסופר לדורות הבאים, כי זהו תג נוסף לבית, שהיה דגל לרבים!

יצחק בן אהרון

ילדה במצור

בלילה שמענו את הפיצוץ בגבעת אולגה. אמרו שהולך לקרות משהו, אולי יבואו בריטים לקיבוץ.

היינו בכיתה דלת, בני עשר. בצהריים הגיע מישהו זר רכוב על סוס וצעק שיראו לו מהר איפה המזכיר. ידענו שמשהו מתחיל. כעבור רבע שעה צלצל הפעמון הגדול שעל המגדל, וכל האנשים התאספו סביבו.

אמרו לנו ללכת לחדר האוכל של בית הספר, ולהישאר שם. מדי פעם עבר אווירון של האנגלים, נמוך נמוך. קראנו לו קָלְבִּי, ידענו שהוא מצלם את הקיבוץ. הגיעו המון אנשים מבחוץ.

בערב הלכנו לחדרים של ההורים. צבי ואני היינו עם חברה שהגיעה ממעברות, כי אמא היתה בבית התינוקות ואבא שמר למעלה, על מגדל המים. בלילה רקדו, הדליקו מדורות, וכל הזמן חילקו לחם.

למחרת בבוקר שלחו אותנו, ילדי הכיתות לגני הילדים, כדי שנהיה במקום סגור ובטוח. אני הייתי בבית הקרוב לעיגול ארלוזורוב, בדיוק איפה שהאנגלים פרצו את הגדר.

שמענו צעקות, הצצנו החוצה בחלונות הקטנים הנמוכים, ראינו את האנגלים נכנסים עם מקלות. היינו מתוחים וסוערים.

התחילו מכות. הושלכו אבנים, מישהו צעק מהר לשכב. שכבנו והצצנו.

האבנים הגיעו עד המרפסת של הגן. המטפלות אמרו לנו לשכב על הרצפה, מתחת למיטות. ידענו שאלה שוטרים אנגלים, הם היו הכי אכזריים. ראיתי אותם מכים חברים וחברות. נורא פחדנו.

בצהרים פתאום נהיה שקט.

הביאו לנו אוכל והרשו לנו לצאת החוצה, רק ליד הגן.

בערב הלכנו להורים. ראיתי את אמא בוכה. היא אמרה שיוסף פצוע קשה. לא ידעתי שהוא כבר מת, הוא היה חבר של אבא.

ביום שלאחר מכן אספו אותנו בחדר האוכל של בית הספר וספרו לנו מה קרה על-יד עין החורש. הלכנו ללוויה של יוסף. היו המון אנשים, מכל הארץ, טבנקין נאם – זו היתה הפגנה גדולה.

באו עיתונאים, צלמו אותנו – היינו בחדשות. התרגשנו מאוד. שלחו לנו ממתקים, זללנו שוקולד של צדה ועלית, כמו לחם. בית ספר ביאליק בתל אביב הזמין אותנו. בחרו בי ובגיא וינר להתארח אצלם. קיבלו אותנו בכבוד, היינו הילדים מהקיבוץ שעמד בגבורה מול האנגלים.

את יום המצור לא אשכח אף פעם.

נוכרה: יעל רון

רוקדת את חלומה

זוג התרשם מיכולתה ומצא עבורה
מילגת למודי מחול בישראל

פלורנסיה למארקה קוליסניק (23) רקדנית ילידת פאיסנדו שבאורוגוואי, מופיעה על בימות באירופה וזוכה להערכה רבה. בעיתון בעיר הולדתה התפרסמה לא מכבר כתבה, בה ספרה את סיפור חייה:

למדתי מחול בחוג מקומי תחת הדרכתה של מורה למחול שהיתה באה אלינו ממונטווידאו שלוש פעמים בשבוע. בהופעת סיום, באולם תרבות מקומי, הקסמתי כנראה את איציק ונעמי משי, שביקרו באותם הימים את אחותו של איציק החיה בפאיסנדו. בני הזוג משי, המבינים באומנות בכלל ובמחול בפרט, וגם נוסעים הרבה ברחבי העולם, היו כנראה סקרנים לראות מה קורה בפאיסנדו בתחום הזה ולכן באו לאולם לראות את המופע בו השתתפתי. הם התעניינו לדעת מי זאת הנערה, נגשו לחנות הורי ואמרו לאבי: ראינו את בתך רוקדת, יש לה משהו מיוחד והיא כישרונית. הם הוזמנו לביתנו, שוחחו עם הורי והכיעו רצון לעזור לי להגשים את חלומי. נעמי, יוצרת במחול, סיפרה שבישראל יש להקות מחול מודרני ברמה בינלאומית. הייתי אז בת 13, ולמדתי קלאסי אך הם סברו שיש בי היכולת למחול מודרני."

(איציק ונעמי עמדו בהבטחתם. לאחר שחזרו ארצה, הפעילו קשרים והשיגו עבור פלורנסיה באמצעות הסוכנות היהודית כרטיס טיסה ועלייה לארץ)

הגעתי לישראל, לקיבוץ של הזוג משי, שהיה במרחק חצי שעה נסיעה מבית-הספר והאולפן למחול מנשה בהנהלת עדה לויט שנתנה לי מילגה. לאחר ארבעה ימים כבר התחלתי ללמוד בבית הספר התיכון.

הרגשתי כאילו זרקו אותי למים: גרתי בפנימייה, לא הכרתי אף אחד – מזולי שידעתי אנגלית – אך האנשים היו נפלאים, קיבלו אותי יפה, הצמידו אותי למשפחה ארגנטינאית שיעזרו לי. למדתי ארבע שנים אינטנסיביות מאוד: בבוקר לימודים, ואחר הצהריים אימוני מחול באולפן. הייתי מסיימת בערב, בין שבע לשמונה וחוזרת אל הפנימייה, שם נשארתי למרות שיכולתי לצאת. הייתי צריכה ללמוד עברית ולחיות בקיבוץ, אך התאהבתי במקום, והלך לי פנטאסטי. הגעתי למקום שבו רציתי להיות.

פעם בשבוע הייתי נוסעת אל הזוג משי, בעצם זה גם היה הקשר היחידי עם הורי. הייתי רחוקה ממשפחתי והיה לי קשה. הרגשתי בודדה, הכביד עלי נורא הצורך להוכיח לעצמי ולהורים שלא אכשל.

בסיום השנה הראשונה חזרתי לפאיסנדו להורים, להחליט האם אני חוזרת לישראל. לאחר התלבטויות החלטתי להמשיך במסלול שהתחלתי.

כאשר גמרתי תיכון, הייתי צריכה שוב לבחון את דרכי. אותם אנשים שהביאו אותי לישראל מצאו עבורי את המשך דרכי למקצוענות. חברה טובה שלהם, ואומנית גדולה בפני עצמה, יהודית ארנון מקיבוץ געתון, ניהלה אולפן מחול מקצועי. שם רוקדים 12 שעות ביום ומשך הלימודים שנתיים, אחרי זה יוצאים לשוק. היא קבלה אותי לאולפן.

בחום השנה הראשונה נבחרתי לאנסמבל בת שבע מישראל, שהיא להקה גדולה וידועה כיום בעולם המחול המודרני. לא עברתי את המבחן, אבל אמרתי לעצמי: יש לי עוד שנה במסלול שלי, אמשיך להשתפר, אפשר לתזור ולהיבחן מחדש.

בשנה שלאחר מכן התקבלתי לאנסמבל בת שבע, שם רקד כבר החבר שלי ושנינו עברנו לגור ביחד בתל אביב. לא פיתחתי לי תקוות רבות, שמרתי על פרופיל נמוך. חשבתי לעצמי שיהיה מה שיהיה, יש זמן, אלמד ואתחיל מלמטה.

בת-שבע זאת נקודה חזקה בדרכי המקצועית. 180 הופעות בשנה וסיורים בחו"ל. הייתי ביפן, ניו-יורק ואתונה – זה הצד היפה של המקצוע – לנסוע ולראות הרבה. הלהקה עצבה את דרכי ומאוד חשוב להציג את עצמי כרקדנית שלה בעבר, זה פותח דלתות.

לפני שנה עזבתי את בת-שבע ואת ישראל, והמשכתי לחפש יעדים. לא היו לי מחויבויות כלפי אף אחד. אומנם הייתי קשורה לבן זוג ולילדים, אך בגילי, עם כוחותיי והאומץ שבי, החלטתי שזה הזמן לבדוק מה קורה באירופה.

אחרי שנחתי בספרד אצל האחים שלי, רוסינה וסבסטיאן, המשכתי להולנד, עם כמה כתובות שקיבלתי מחברי בישראל. ראיתי באינטרנט תוכנית למבחנים בלהקה מקומית, הלכתי להיבחן – ולמזלי התקבלתי.

אפשר להגיד שאירופה קיבלה אותי בזרועות פתוחות. בשמונה החודשים שחלפו הספקתי להשתתף בכמה הפקות עם רקדנים ממקומות שונים בעולם. במשך חודשיים וחצי השתתפתי בהפקה בהולנד ואחרי זה הפקה של חודש וחצי בווינה. כיום אני רוקדת בברלין ושומרת על קשר עם וינה. יש הרבה מאוד רקדנים טובים מאוד וכולם מחפשים הפקות, למזלי הכוריאוגרפים מחפשים יותר ביטוי אישי מאשר יכולת טכנית.

את חלומי כבר הגשמת: רקדתי על במות שונות, והרבה. אני יכולה להגדיר את עצמי כרקדנית מקצועית, ועכשיו רצוני להנות.

תמיד ארגיש חובה כלפי אלה שתמכו בי. בגיל 8 ביקשתי פעם משכנה שתאמר להורי, שישלחו אותי לרקוד. אמי התנגדה משום שחשבה שזה מקצוע קשה מדי ופחדה. השכנה אמרה לה: שלחי אותה, המיסכנה. רק בגלל השכנה הזו התחלתי לרקוד.

אין לי מילים להודות לזוג הישראלי שעזרו לי, בלעדיהם לא הייתי מגיעה למה שאני כיום. אין מילים בפי להודות להורי, על שהאמינו ביכולתי, העניקו לי חופש, אפשרו לי לנסות את ההזדמנות שנקרתה בדרכי.

הריקוד יצר בי את מה שאני, אינני יכולה להיות מנותקת ממנו. אני מאוד צעירה ויש לי המון חיים לפני. עולם האומנות גורם לך לראות את הדברים קצת שונה, כך בחרתי ואני מאושרת.

תורגם מספרדית בידי יצחק משי

מרכול

לחברים שלום,

ברצוני ליידע אתכם על הנעשה במרכול.

1. העובדים במרכול בימים אלה הם: נירה, רבקה, גליה, אורי, מיכל כהן ואסנת בר. לצוות הזה מצטרפים מתנדבים שעושים עבודה נפלאה – אהרון, עדה מיתקי ומימי.
2. בכניסה למרכל מוצבת תיבה. בתיבה אפשר לשים פתקאות עם בקשות, הערות והארות, כל זאת על-מנת שנשפר את השירות לחבר ואת איכות המוצרים הנמכרים במרכול. נוכל להתייחס רק למכתבים עם שמות הכותבים.
3. כרטיסי אשראי – חברים הנתקלים בבעיות עם כרטיסי האשראי צרכים ליידע את נאווה שחם על כך. חברים שעדין לא הבינו את שיטת ההעברות לישראל מוזמנים אליי למרכול לקבלת הסבר.
4. החל מ-8 בינואר 2006 ייפתח המרכול גם בימי ראשון אחרי הצהריים, בשעות: 7:00 – 13:00
16:00 – 19:00
5. ב-2 בדצמבר 2005 נערכה ההגרלה של תנובה על האופניים, שבה זכתה **רוית מגן**. ההגרלה נערכה בנוכחות נציג תנובה חלב (שהעניקו לנו את האופניים).
6. ספירת מלאי – כבכל שנה נערך ספירת מלאי במרכול. הספירה תיערך בימים ראשון ושני, 1 ו-2 בינואר 2006. ביום שני יהיה המרכול פתוח אחר הצהריים כרגיל.

לסיום, ברצוני להודות לשתי חברות שתרמו השנה ממעשי ידיהן למרכול: מיכל אפרת – כבוד גדול הוא לנו שציורך המיוחד מקשט את המרכול. אסנת בר – על הציוור בקיר הזכוכית הנמצא בכניסה למרכול.

בברכה

נירה נהרי

תרבות

היכוננו היכוננו
חג אורים שמח

ביום שני של חנוכה, 26 בדצמבר
בשעה שש וחצי - 18:30

ניפגש כולנו בחדר האוכל
לאורם של נרות רבים
שיאירו את פני הבאים.

בתוכנית - הכל תוצרת בית
"נס גדול היה פה" - הצגה על-ידי מי? הפתעה!
הרבה תנועה עם ילדי האור שלנו.
חנה-זלדה - זוכרים? שוב הפתעה.

ונסיים בהדלקת נר תקווה וחלום עם כל הציבור.

כמובן - בהמשך הערב נתפנק בפירת קפה
וסופגניות (איך לא...)

מהצוות
יהודית שחר
ובתיה מזור

כולכם מוזמנים
מאירי פנים

כאשר אתם עוברים בדרך היורדת מחדר האוכל למזכירות, אתם מוזמנים
להעיף מבט על מועדון סחל"ב וליהנות מהציפורים המקסימות שנתחתו על
הקיר, וכולן מעשה ידיה של מיכל אפרת.

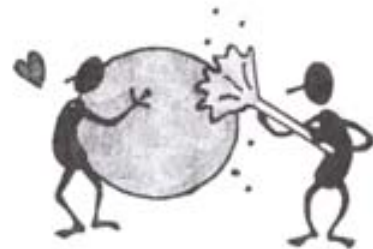

גבעתון

אלו טוב
לאשר אלסד
להולדת הנכד ליו
בן להלית וראי
ברכות לטבתא שושנה
ולכל המשפחה

לגל טל
ברכות חמות לשחרורך מזהיל
פרשי כנפיים, תפשי את החלומות,
העולם לפניך,
ואנחנו כאן בשבילך.
ועדת צעירים

במלאת 60 שנה למצור הבריטי על גבעת חיים ולקרב שהתרחש בשדה שבין גבעת חיים לעין החורש מקיימת המועצה האזורית עמק חפר ערב מיוחד לציון האירוע, בטקס זיכרון ובמופע שיכלול שיחזור ותיעוד הסיפור.

יום חמישי	22 בדצמבר
ב-17:45	בגלעד - טקס זיכרון
ב-18:00	באולם עין החורש - אירוע לציון 60 שנה למצור ולקרב

בתוכנית הערב:

ראש המועצה האזורית - נחום איצקוביץ
נציג המשפחות השכולות - אורי תומר
חבר גבעת חיים מאוחד - יצחק בן אהרון

בתוכנית האומנותית:

קריין ומנחה - משה בקר
זמרת - רונית אופיר
מקהלת "העפרוני" - בניצוחה של מאיה שביט
מחול - כוריאוגרפיה וביצוע: דליה אוחיון
סרט תיעודי - יפתח שביט, עמי בארי

אנו מארגנים הסעות לחברים המעוניינים.
בבקשה להירשם בדף ההרשמה על לוח תרבות בחדר האוכל.